AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING DAILY NEWSPAPER

NO. 302 — CLEVELAND, O., THURSDAY MORNING, DECEMBER 26, 1940 — LETO XLIII. — VOL. XLIII.

Letala, topovi in bombe v molku praznujejo božič

Anglija in Nemčija sta si čez božične praznike prizanašali v neuradnem premirju. Nemčija bo baje odložila orožje do 27. decembra.

London, 25. dec. — Nad Anglijo je vladal danes mir. Nobena bomba se ni razpočila ,noben top ni oglasil. Celo brnenje letalskih motorjev ni bilo slišati, ki bi motilo božično razpoloženje in praznovanje po Angliji. Mir je vladal nad Londonom, po deželi, v industrijskih središčih, v pristaniščih. Od včeraj zjutraj, ko se je zdanilo, ni bilo poročila o kakem zračnem napadu ali spopadu. Toda vsa mesta, vsi kraji po Angliji so bili zaviti v črno temo, ker premirje ni bilo "neuradno" in Anglija je morala biti pripravljena za vsak slučaj. Angleški premier Churchill je pred tedni izjavil, da za božič ne bo nobenega premirja. Toda dobro poučenih krogov se poroča, da se je Hitler izjavil nekaterim časnikarskim poročevalcem, "da naši bombniki ne bodo leteli, če tudi angleški ne bodo." Morda so ostali angleški in nemški bombniki na tleh radi slabega vremena, ali so res vzeli ozir spoštovanje do božičnih praznikov, ni znano. Nad Rotterdamskim prelivom je ležala gosta megla in morje je bilo viharno.

Angleži so obdržavali božične zabave in prireditve. Toda pri tem so vedno vlekli na uho, če se ne bodo oglasile svarilne piščali, ki bi naznanjale prihod sovražnih bombnikov.

Tisoče Londončanov se je podalo zvečer v skrivališča, kot so to navajeni dan za dnem, noč za nočjo, dasi jim tega sinoči ni bilo treba. Tu kot po domovih so bila postavljena božična drevesa in donele so božične pesmi.

Edino v indutrijskem kraju Lancashire niso imeli časa niti volje za praznovanje božiča. Tukaj so še vedno razkopavali razvaline, ki so jih prizadele v pondeljek ponoči nemške bombe.

*

Washington, 25. dec. — Nemški viri trdijo, da se bodo nemški bombniki vzdržali vsakega napada na Anglijo do 27. decembra. To bo nekako neuradno premirje, ki ga bodo izvajali samo pod pogojem, če tudi Angleži v tem času ne bodo napadali. Nemško poslaništvo tukaj ni hotelo tega niti zanikati, niti potrditi, toda ker ves dan danes niso napadali niti nemški niti angleški bombniki, je verjetno, da bodo res mirovali do 27. decembra.

—o—

...rki poročajo o novih ...nagah v Albaniji

London, 25. dec.—Iz Atene ...ihaja poročilo, da je skupina ...gleških bojnih ladij zopet ...plula pred albansko prista...išče Valono in ga bombardira-

Atene, 24. dec.—Grki pritis...jo na Italijane večinoma z ...jonetnimi naskoki in so kljub ...belemu snegu zopet zajeli ...nogo Italijanov in ogromno ...ličino vojnega materiala. V ...em samem naskoku so Grki ...plenili osem italijanskih to...v. Nove zmage so dosegli Gr... v višinah severovzhodno od ...imare ob Jadranskem mor... Kot trdijo poročila s fron... se nameravajo Italijani ...staviti na prelazu Logara, juž... od pristanišča Valone. V ...ktorju Chimara so Grki poči...li vse važne postojanke so...ažnika. Grki imajo v posesti ...dransko obal od južne alban...e meje pa dve tretjini pota ...pristanišča Valone.

Kot trdijo poročila s fronte, ...Grki samo 15 milj še od pri...aniščа Valone. Čete, ki pro...rajo od Chimare proti Valoni, ...včeraj zavzele zopet tri vasi ...prednje straže že vidijo hiše ...Valoni.

—o—

Težka poškodba

...Na sveti večer so našli ležati ...a St. Clair Ave. v bližini Lon...n Rd., Antona Gruma, ki sta...je na 15711 Holmes Ave. Ker ...našli blizu tam kljuko od ...tnih vrat, policija sodi, da ga ...udaril kak avto, s katerim je ...voznik odpeljal naprej, ne da ...se zmenil za žrtev. Gruma so ...peljali v Emergency kliniko, ...er so zdravniki izjavili, da ima ...počeno lobanjo.

NEMŠKA ARMADA SE POMIČE PROTI BALKANU

ALI GRE PROTI RUSIJI, GRČIJI ALI TURČIJI?

Budapest, 25. dec. — Predstraža nemške armade se vali preko Madžarske v Romunijo. Kakih 20 nemških divizij ali okrog 300,000 mož močna armada je zapopadena v tem najnovejšem Hitlerjevem pohodu z vso bojno opremo. Vmes je pehota, težka artilerija, saperji, tanki in motorne edinice.

Nemčija ima že od prej do 100,000 mož močno armado v Romuniji. Diplomatski krogi ugibljejo, če namerava Nemčija s to armado udariti preko Bolgarije na Grško in Turško, ali pa se pripravlja na spopad z Rusijo.

Madžarska je dovolila Nemčiji prehod teh čet ter naznanila, da bo ves železniški sistem na razpolago nemški armadi. Madžarska si bo obdržala samo po en vlak na dan na teh progah, ki bo vozil pošto. Iz Bucharesta se poroča, da je položaj med Rusijo in osiščem vedno bolj napet. Dobro poučeni viri tudi poročajo, da namerava Rusija zasesti takoj po novem letu romunsko Moldavijo in da se sedaj Nemčija pripravlja, da to zabrani.

—o—

V vlogi Miklavža je umrl

John Hemminger iz 408 Illinois Ave. in Julius Kulesar, iz 1845 E. 29. St., Lorain, O. sta se peljala v avtu, da razdelita božična darila članom društva Pythian. Hemminger, ki je vozil precej hitro, je zadel v avto, katerega je vozil Rev. Steven Patrick, župnik madžarske grškokatoliške cerkve. Karambol je bil tako silen, da je Hemmingerja in Kulesarja vrglo iz avta in oba sta bila na mestu ubita. Močno je bila poškodovana tudi Mrs. Kulesar, ki je bila v avtu. Duhovnika je stisnilo v avtu tako, da so morali ognjegasci uporabiti sekire in železne droge, da so ga rešili. Tudi njega so odpeljali v bolnišnico.

Doma čez praznike

Frank Leonard Makše, sin Mr. in Mrs. F. A. Makše iz 4460 W. 133. St. se nahaja pri starših čez božične praznike. Mladi Makše pohaja St. Louis glasbeni institut.

Važni razgovori v Parizu med nemško in francosko vlado so v teku

Vichy, Francija, 25. dec.—Admiral Darlan, ki je osebni in zaupni poslanec maršala Petaina, se je nagloma odpeljal v Pariz, kjer se bo najbrže sestal s Hitlerjem, ali pa nemškim zunanjim ministrom Ribbentropom. Njegove vrnitve pričakujejo v teku 48 ur. Francoski narod polaga temu veliko važnost, ker razširila se je govorica, da bo zahteval Hitler francosko bojno mornarico in pa bojna pristanišča, čemer se bo pa maršal Petain skoro gotovo uprl. Da so razgovori važni, kaže dejstvo, ker so bili ukazani na božični dan, ko sicer diplomacija počiva.

—o—

Odbor Glasbene matice

Za leto 1941 si je Glasbena matica izvolila sledeč odbor: Predsednik Frank Plut, podpredsednica Mrs. Ann Zarnik, blagajnik Louis Belle, tajnik in zapisnikar Louis Dular, nadzorni odbor: Frank Petkovšek, Toni Majzel in Toni Smith, arhivarica gdč. Ann Gačnik, garderoba Mrs. Frances Ilc, rediteljica gdč. June Babett, zastopnik prosvetnega kluba John Simčič, zastopnik Cankarjeve ustanove Frank Bradach, zastopnik delniške seje SND Louis Belle, zastopnik za Klub društev SND John Simčič.

Draga izobrazba

Columbus, O.—V šolskem letu od 1939 do 1940 je država Ohio potrošila za javne šole $106,508,000. Vseh učencev v javnih šolah je 1,224,097, ki pohajajo šole v 4,708 poslopjih, kjer uči 41,378 učiteljskih moči.

VAŽNA SPOMENICA!

V nedeljo popoldne ob 2:30 se vrši v avditoriju SND ljudski shod, na katerega je vabljen sleherni naš rojak. Ne tem shodu bo prebrana spomenica ameriških Slovencev, v kateri zahtevajo zedinjenje vseh evropskih Slovencev v eni državi, kakor je bil to cilj našega velikega narodnega borca, dr. Antona Korošca. Pridite na shod, da skupno pošljemo zahteve na pristojna mesta za osvobojenje naših zasužnjenih bratov in sester!

Norveški kralj in holandska kraljica govorita domovini

London, 25.—Holandska kraljica Viljemina in norveški kralj Haskon, ki živita tukaj v pregnanstvu, sta poslala sinoči v svoje zasužnjene domovine poslanice upanja na lepšo bodočnost.

"Naj bo letošnji božič bolj kot kdaj prej vez edinstva in moči vseh Norvežanov ter jim naj da pogum za končno svobodo naše domovine," je govoril kralj Haakon svojim Norvežanom.

In Nizozemska kraljica je govorila svojim Nizozemcem: "S polnim zaupanjem zremo zdaj lahko v bodočnost. Okoliščine vam zabranujejo, da bi praznovali te dneve v pravem božičnem duhu, toda Boga prosim, da bi praznovali prihodnji božič zopet v svobodni deželi."

—o—

Betlehem praznuje v temi

Betlehem, 25. dec. — To malo mesto v Judeji je praznovalo prvo božično noč v popolni temi, odkar je bil rojen Odrešenik sveta. Celo ognji zunaj pri pastirjih so morali biti pogašeni kmalu. To je bil ukaz oblasti, ker niso hoteli dati cilja italijanskim bombnikom. Tisočeri romarji, ki so prišli v mesto, so se morali pomikati v popolni temi.

—o—

Samo še šest dni!

Nič več in nič manj kot šest dni je in Cleveland bo rešen vlade župana Burtona. Ali nismo lahko veseli in srečni?!

Roosevelt upa na lepšo bodočnost

Božična poslanica predsednika Roosevelta je v znamenju boljše bodočnosti za človeštvo. Božiča 1940 se morejo odkrito veseliti samo mali otroci, je tužno pripomnil predsednik.

Washngton, D. C. — Predsednik Roosevelt je voščil ameriškemu narodu vesele božične praznike. Svaril je narod pred ciniki in strašljivci ter prosil za vesoljno človeštvo boljše bodočnosti. Ko je prižgal v bližini Bele hiše 30 čevljev visoko božično drevo, je tužno pripomnil, da razen malih otrok se more malokdo odkrito veseliti božičnih praznikov v tem letu.

"Toda za večino nas je lahko srečen božič," je nadaljeval, "če smatramo za srečo to, da nimamo dvoma v srcih, da smo pregnali iz src bojazen, da še vedno verujemo v zlato pravilo živeti v duhu Krista ter da z našimi dejanji in besedami stremimo naprej v veri, upanju in ljubezni."

Predsednika je očividno težil položaj v drugih dežežlah, kjer je za milijone pač tužen letošnji božič.

Božične ceremonije so bile v parku med Belo hišo in Washingtonovim spomenikom, kjer so visoko cedro okrasili in ki se je zablestela v tisočerih lučkah, ko je predsednik pritisnil na gumb.

"Vsi želimo boljših časov, ves svet si jih želi. Toda te hočemo doseči prostovoljno, ne pa z mečem v roki," je govoril Roosevelt. "Človeštvo je eno po vesoljnem svetu in kar so zgodi jutri v daljnih deželah, bo morda usodepolno na naše bodoče božiče tukaj."

—o—

NOVI GROBOVI

Anton Čadež

Po dolgi in mučni bolezni je preminil v Mestni bolnici Anton Čadež, star 51 let, stanujoč na 1189 E. 71. St. Tukaj zapušča žalujočo soprogo Frances, rojeno Koprivnik, sina Josepha, hčer Frances in več drugih sorodnikov. Rojen je bil v vasi Kozana pri Gorici, kjer zapušča tri sestre in več drugih sorodnikov. Tukaj je bival 30 let. Bil je član društva Clevelandski Slovenci, št. 14 SDZ. Pogreb se bo vršil v soboto zjutraj ob 9:15 iz pogrebnega zavoda Josip Žele in Sinovi, 6502 St. Clair Ave. v cerkev sv. Vida in potem na pokopališče Kalvarijo. Naj počiva v miru, preostalim naše sožalje.

Mary Mačerol

V sredo zvečer je po dolgi in mučni bolezni preminila poznana Mary Mačerol, rojena Kostrevec, stara 58 let, stanujoča na 916 E. 73. St. Tukaj zapušča žalujočega soproga Josipa, doma iz Sadinje vasi pri Žužemberku; sestri Jennie, poročena Zupančič in Louiso, poročeno Zadnik ter več drugih sorodnikov. Rojena je bila v vasi Hrušica, fara Stopiče pri Novem mestu, kjer zapušča brata Franceta in Janeza, ter tri sestre: Franco, omoženo Tomc; Ano, omoženo Kosič, in Terezijo, omoženo Sodic ter več drugih sorodnikov. Tukaj je bivala 27 let ter je bila članica društva Srca Marije (staro), društva Vodnikov venec, št. 147 SNPJ in Slovenske ženske zveze. Pogreb se bo vršil iz hiše žalosti v soboto zjutraj pod vodstvom Josip Žele in Sinovi. Čas pogreba bo naznanjen pozneje. Bodi ji ohranjen blag spomin, preostalim naše sožalje.

—o—

Polkovnik Burja na obisku

V torek nas je v spremstvu g. Jožeta Plevnika obiskal g. polkovnik Mirko Burja, jugoslovanski vojaški atašej v Washingtonu. Prišel je s svojo go. soprogo Paulino čez praznike k Plevnikovim. G. polkovnik je v splošnem izrazil zaupanje, da se bo za našo Jugoslavijo vse srečno izšlo. Prav lepa hvala za prijazen obisk.

Angleške čete čakajo še na tanke, da ž njih pomočjo naskočijo in zavzamejo Bardio

Kaira, 25. dec. — Obleganci in oblegovalci v libijskem pristanišču Bardiji so preživeli božični večer s tem, da so se obstreljevali z silnim topovskim ognjem. Angleške čete se počasi približujejo krogu trdnjav, ki obkrožajo mesto. Angleži so odločeni, da vzamejo to močno italijansko postojanko v severni Afriki, zato pričakujejo več bojnih tankov.

"Mi bi sicer lahko zavzeli Bardio," je pripomnil nek avstralski stotnik, "toda žrtvovati bi morali vse preveč vojakov. Zato Italijane za sedaj samo obstreljujemo in ko bo prišlo še več bojnih tankov in topništvo, bomo pregnali Italijane iz njih lukenj brez truda.

Dve italijanski diviziji sta zakopani pred mestom v močno utrjenih zakopih. Tukaj imajo postavljene topove iz ladij, ki povzročajo Angležem mnogo preglavice. Angleži so mogli v svojem naglem pohodu na Italijane pripeljati samo lahke topove in zdaj čakajo na težko artiljerijo, da pride iz Aleksandrije.

Angleške čete, ki oblegajo Bardijo so dobile za božični večer štiri truke pive in za božično kosilo so imeli vojaki puranovo pečenko.

Obleganim italijanskim četam v Bardiji je začelo primanjkovati vode in dolgo ne bodo mogle vzdržati.

—o—

Priznal je, da je zadušil svojega vnuka

Urbana, O.—George Applegate, star 44 let, bivši delavec na WPA, je priznal, da je zadušil svojega pet mesecev starega nezakonskega vnuka, katerega je rodila njegova 16 let stara hči Dorothy. Obdolžen je umora prvega reda. Vsa družina stanuje v eni sobi. Ko je mlada mati spala, je šel njen oče in zadušil otroka. Dorothy je hotela sprva očeta zagovarjati in je rekla, da je otroka v spanju sama zadušila. Toda policija ji ni verjela, zlasti še, ker so ljudje pripovedovali o vednih prepirih v hiši, odkar je bil otrok rojen.

Hitler na fronti

Berlin. — Adolf Hitler je preživel božični dan med svojimi vojaki "nekje na zapadu." Kraja te vesti ne povedo češ, da je to vojaška tajnost.

Na mednarodni razstavi bo pokazan ves svet v slikah

Na mednarodni razstavi, ki jo prirede razne narodnosti v mestnem avditoriju od 4. do 19. januarja, bodo pokazane tudi premikajoče govoreče slike, ki vas bodo popeljale po vsem svetu. Te slike bodo kazali v južni razstavni dvorani vsak dan od 3 popoldne do 11 zvečer. Te premikajoče slike so del razstave in bodo gotovo doprinesle svojo privlačnost razstavi, pri kateri bo 22 narodnosti razstavilo svoje najlepše stvari.

Prihodnjih 60, 90 dni bo kritičnih za Anglijo

Washington, D. C. — Arthur B. Purvis, ki je načelu angleške nakupovalne komisije v Zedinjenih državah, se je izrazil, da bo prihodnjih 60 ali 90 dni najbolj kritičnih za Anglijo. Toda Anglija se ne bo zrušila, čeprav Zedinjene države ne bodo izpolnile zahtev po novem vojnem materialu. Šest ali devet mesecev od danes bodo vsi uvideli, kako važna je pomoč Angliji v prihodnjih 60 in 90 dneh. Bil je na obisku pri zakladniškem tajniku Morgenthau-u, kateremu je popisal stanje Anglije, potem se je pa odpeljal v Montreal, kjer bo čez praznike pri svoji družini.

—o—

Lep božični program

Program, ki ga je podala včeraj Slovenska ženske zveza na postaji WGAR je bil zelo lep in pesmi zelo srečno izbrane. Toda bil je vse prekratek, čemer pa ni pomoči, ker postaja je bila preobložena in ni mogla dati več kot 15 minut. Besede, ki jih je govorila Mrs. Albina Novak, urednica Zarje, so nam segle do srca . . . "kako radi bi se na ta dan znašli doma pri svojih dragih in ž njimi delili božično radost in ameriško svobodo . . ." Iskrena hvala vsem, ki so pripomogli do zares lepega programa.

Evropa je že drugi božič obhajala v vojni

Včeraj je bil za milijone ljudi v Evropi že drugi božič v vojnem metežu. Kljub temu pa so peli božični zvonovi, kot so peli vsako leto v tej sveti noči. V naslednjem so poročila iz par krajev, kako je Evropa preživela božični večer:

LONDON: — Na zunaj je bil London kot vsak drug večer, zavit v temo. Kolodvori so bili natrpani mater in očetov, ki so hiteli na deželo k svojim otrokom, da bi ž njim preživeli božični večer in jim prineso darila. Na nekem vogalu prodaja prekupčevalec jabolka. Na vozu je postavil napis: "Božič je star 1940 let, Hitler samo 51; on nam ne more pokvariti našega božiča!"

*

BERLIN: — Hitlerjev deputij ,Rudolf Hess, je govoril po radiu nemškemu narodu: "Vsemogočni Bog, Ti si nam dal našega fuehrerja. . . Zdaj nam daj pa še moč, da mu pomagamo." Tudi Berlin je bil zavit v popolno temo. Maršal Goering je rekel: "Naš prihodnji božič bo miren . . . in v zmagi." Ljudje so smeli kupiti za otroke po dva funta jabolk ali hrušk; pol funta celih orehov; pol funta medu in pet osmink sladkorčkov. Za odrasle pa dva funta jabolk ali hrušk in pol funta sladkorčkov.

*

VICHY, Francija: — Silen mraz je vladal v tem žalostnem mestu. Maršal Petain, načelnik francoske vlade, je s tresočim glasom govoril narodu: "Nova Francija je bila rojena . . . s pomočjo vaših žrtev . . . Imejte pogum! Prisežite na današnjo božično noč, da boste pomagali z vso svojo močjo k temu prerojenju, da bodo vaši otroci zopet poznali srečne božične praznike."

Vlada je razdala med tisoče beguncev iz Alzacije krompir, riž, špagete. V prodajalnah so imeli še nekaj igrač od lanskega leta, toda malo je bilo kupcev.

*

PARIZ: — Polnočnico so imeli v Notre Dame katedrali ob petih popoldne, ker o polnoči ne sme biti nihče na ulici.

*

RIM: — Ljudje so šli domov od polnočnic po snegu in poledenici. V večini cerkvah je bila polnočnica že ob 4:30 popoldne po posebnem dovoljenju papeža. Vlada je dovolila na božični dan meso in sladkarije, kdor jih pač more kupiti. Mnogi so hranili makarone, da so jih imeli na božični dan, kolikor so jih mogli jesti.

"AMERIŠKA DOMOVINA"
AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto $5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto $7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta $3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta $3.50
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto $5.50; pol leta $3.00
Za Evropo, celo leto, $7.00
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada, $5.50 per year; Cleveland, by mail, $7.00 per year
U. S. and Canada, $3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, $3.50 for 6 months
Cleveland and Euclid, by carrier $5.50 per year, $3.00 for 6 months
European subscription, $7.00 per year
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83 No. 302 Thurs., Dec. 26, 1940

Mussoliniju se majejo tla

Polne tri mesece je italijanska armada v Afriki z mrzlično delavnostjo utrjevala 75 milj dolgo linijo v Egiptu, od Solluma do Sidi Barrani, to je ozemlje, ki ga je laška armada zasedla v septmbru v šestdnevnem pohodu. Sidi Barrani in Sollum, najvažnejši točki v zasedenem ozemlju, so Italijani še posebno utrdili. Vse ob obrežju so si zgradili Italijani močne utrdbe, obdane z okopi in kamenitimi ograjami, za katerimi so postavili strojnice in topove.

Slabo obrežno pot so Italijani utrdili in zgradili novo vzporedno pot nižje v puščavi. Od Sidi Barrani do Bardije so položili vodovodne cevi, kjer so jih spojili z onimi, ki vodijo do Tobruka, glavnega pristanišča v italijanski Libiji. Vrhu tega so Italijani navozili tanke, težke topove, municijo in ogromne množine živeža, kar vse naj bi služilo italijanski armadi, ko bo udarila proti Aleksandriji in Suezu.

Angleži so vse to mirno opazovali in čakali.

Na 9. decembra so se pa Angleži naenkrat pognali na Italijane. Prav natihoma je poslalo angleško vrhovno poveljstvo motorizirane kolone, to je truke, na vsakem po šest mož in nekaj strojnic, ki so v velikem krogu zavozili ponoči Italijanom za hrbet in ob jutranji zori so udarili na Italijane pri Sidi Barrani od spredaj in zadej.

Pri Nibewi so angleške čete presenetile italijansko oklopno kolono, ki je bila postavljena tam kot predstraža italijanske armade. Tako naglo so planili Angleži na Italijane, da ti niti časa niso imeli, da bi šli v svoje bojne tanke, ampak so bili pobiti ali ujeti v svojih šotorih. Pri tem napadu je bil ubit tudi italijanski poveljnik, general Maletti, star in izkušen vojak v bojih po puščavi. Nato se je ta angleška kolona obrnila proti severu in je dospela pri Bugbugu k Sredozemskem morju. Tako je bila trdnjava Sidi Barrani popolnoma odrezana od ostale italijanske armade.

Potem so se angleške kolone obrnile proti zapadu in gonile pred seboj prestrašene Italijane. Angleži so se pri tem posluževali nemške taktike v Franciji in so močno utrjene postojanke enostavno obšli.

Ena angleška kolona je pa prodirala nekoliko bolj južno, se zapodila preko libijske meje in z naskokom vzela italijansko trdnjavo Capuzzo. Od tu se je tudi ta kolona zopet obrnila proti morju in vsi Italijani, ki niso pravočasno ušli iz pasti, so bili zajeti. Na severu so imeli Sredozemsko morje, na jugu puščavo brez vode, spredaj in zadej pa Angleže.

Ker so bili vsi ti boji večinoma ob obrežju, je mnogo pomagala tudi angleška bojna mornarica. Prvi dan je bombardirala Sidi Barrani. Ko so to trdnjavo zavzele čete s kopnega, se je mornarica pomaknila dalje ter s kartečami razdirala obrežno pot, da se italijanske kolone niso mogle niti umikati. Končno se je zasidrala pred pristaniščem Bardio, komaj pol milje od obrežja in začela bruhati težke krogle v mesto.

In vrhu vsega so pa igrali tudi angleški letalci zelo važno vlogo v tem blitzkriegu. Angleška napadalna letala "hurikani," ki lete 335 milj na uro in katerih vsako ima po osem topov, so se kar igrala z italijanskimi, kot mačka z mišjo, dasi je bilo italijanskih letal veliko več. Toda Italijani v svojih letalih Fiat izdelka, ki lete samo 272 milj na uro in ki so oborožena samo z dvema topovoma, se niso mogla ustavljati angleškim. Angleži so jih klatili kot zrele hruške na tla.

Angleži so zajeli pri Sidi Barrani tri fašistične divizije in pet so jih pognali nazaj v Libijo. Koliko Italijanov so ujeli, še danes ni natančno znano. Neuradno se zatrjuje, da več kot 50,000 mož, kar je nekaj nezaslišanega. V Kairo je dospelo petnajst vlakov, vsak vlak po deset železniških voz, vsi natrpani z laškimi ujetniki. Tri ujete italijanske generale so pa pripeljali z letalom v Aleksandrijo.

Angleži so imeli napravljen načrt, da padejo po Italijanih v severni Afriki še v novembru. Toda ker je Mussolini vpadel v Grčijo, so morali Angleži poslati najprej tje svoja bojna letala in preložiti napad v Libijo.

Ta zmaga Angležev v Afriki je za angleško armado prva zmaga. Vsak spopad s sovražnikom doslej se je smatralo samo kot obrambo. Zdaj so pa Angleži naenkrat izpadli in že se govori o možnosti, da bo Italija v kratkem popolnoma izluščena iz vojne.

V vojaškem smislu je poraz italijanske armade v Afriki zelo velik udarec za Italijo, zlasti še, ker je prišel ob času, ko se mora tudi v Albaniji neprestano pomikati nazaj. Fašisti napadajo armadno poveljstvo, da je zakrivilo te poraze, dasi so fašisti sami izsilili vojno v Albaniji. Tako se vedno bolj širi prepad med fašisti in redno armado, ki je še vedno zvesta kralju. Pa tudi v fašistični stranki sami poka. Zlasti nezadovoljni so oni, ki so mislili, da bo takoj konec vojne, ko bo stopila Italija na bojno polje. Ti so tudi proti vsaki pomoči iz Nemčije, ker se boje, da bo Italija potem popolnoma v Hitlerjevih rokah. In eden teh je baje celo sam tujezemski minister Ciano, Mussolinijev zet. Ciano, kot se sliši, vedno bolj mrzi Nemce in ž njim mnogo odličnih Italijanov, ki so se naveličali odvisnosti od Nemčije.

BESEDA IZ NARODA

Le vkup, fantje in dekleta!

Cleveland, O. — No, hvala Bogu, pa smo ga zopet srečno dočakali, zdravi in veseli. Ne govorimo o novem letu, ker ta je že skoro za nami in kmalu bo zopet drugi. Ampak govorim o najlepšem veselju, ki ga nam svet more dati, govorimo o lepem večeru, ki ga ni enakega na vsem svetu, govorimo o dnevu, na katerega z vso vnemo in hrepenenjem čakamo že 364 dni. In ta dan oziroma ta večer ni nič drugega kot je lovski ples, ki ga priredi enkrat na leto naš slavni klub slovenskih lovcev in strelcev, to je Euclid Rifle klub.

Saj so nam že nekateri svetovali, naj bi prirejali take večere vsak dan v letu, pa ne moremo za vsak dan dobiti dvorane na razpolago. Drugače pa bi. Tisti, ki prihajajo redno vsako leto na to našo zabavo, na ples slovenskih lovcev, na fino srnjakovo večerjo (to je vse na en večer) težko pričakujejo tega večera. In zdaj je tukaj. V nedeljo 5. januarja se bomo zopet vsedli k srnjakovi pečenki v lepo okrašeni dvorani Slovenskega doma na Holmes Ave. In po večerji se bomo pa zavrteli, da bo šlo vse po luftu, saj veste kakšna je naša lepa navada.

Vstopnice si pravočasno preskrbite, ki jih dobite pri vseh članih in v uradu Ameriške Domovine pri našem sobratu Jakatu. On jih da še ceneje kot drugi. Rekel je, da jih bo letos dajal po dve za en par, samo da bo kupčija.

Vabim na to našo veselico vse člane vseh slovenskih lovskih klubov in sploh vsakega našega rojaka in rojakinjo, ki ima kakšne skrbi na svojem srcu. Naj pride k nam, mi mu jih bomo pregnali ,da bo vesel vriskal in pel kar se da.

Naši fantje pravijo: naj se svet kislo drži, če se hoče, mi se ne bomo in nihče ne bo kazal na naši veselici kislega obraza. Če ga bo, ga bomo kmalu odvadili. Židana volja in iskrena domačnost bo vladala na naši lovski veselici. Zato pa ne ostanite doma za pečjo 5. januarja. Pridite k nam in ne boste se kesali.

Kar se tiče mene, ki imam vrhovno komando nad našimi fanti, bom na razpolago do enajstih vsakomur, kdor bo hotel govoriti z menoj. Potem bom pa samo Jim, če se bom mogel sploh še spomniti, čigav sem. Potem bo pa že kako. Saj bo to en večer, ki ga tudi jaz čakam že vse leto.

Zatorej vam vsem skupaj še enkrat rečem in pravim: pridite 5. januarja zvečer k nam, pa boste zadovoljni vse svoje nadaljno življenje. Da se gotovo vidimo!

Jim Sepic, predsednik
Euclid Rifle kluba.

Božični pozdrav iz Hubbard Rd.

Čas mi tako hitro beži in toliko novih stvari se dogaja vsak dan, da jih skoro ne morem slediti. Posebno tukaj pri nas na Hubbard Rd. je vedno kaj novega, eni odhajajo, pa zopet drugi prihajajo, da sedaj sam prav ne vem kako naj bi zapisal in kadar bom vse pravilno izvedel, tedaj bom pa že lahko bolj natančno popisal.

Te dni v resnici živim v vednem presenečenju, komaj eden odide in že drugi pride. Veselo sem bil presenečen, ko so nas obiskali gostje iz Clevelanda in sicer: Mr. in Mrs. Opaškar, odvetnik Frank in njegova soproga ter hčerka in zobozdravnik Vincenc, ki so se pripeljali v kaj lepem novem avtomobilu. Veste, prišli so pogledat tisto mojo novo hišo, o kateri sem toliko pisal to zadnje poletje. Kar iznenadeni so bili, ko so si ogledali prostore zunaj in znotraj.

Mr. Opaškar je rekel, da prostori popolnoma odgovarjajo namenu za kar so bili zgrajeni namreč za banko. Povedal pa sem mu, da nekam slabo kaže, ker nihče noče nič prinesti. Rekel mi je, da bo on kaj priporočal v Clevelandu, da bo kdo kaj prinesel. Lej ga spaka, takoj naslednji dan sem čital v časopisu, da se je v Clevelandu nekaj odtajalo tam doli na St. Clairju in morda bo to kaj pomagalo naši utanovi. To me pa jako veseli. Po dolgem čakanju bo morda pa le kaj, saj pravim, tako je, če pridejo pravi ljudje naokrog.

Našim obiskovalcem sem razkazal tudi tisto lelenico, o kateri sem pisal, da sem jo dobil v dar. Mr. Opaskar je rekel, da bo kaj pripravna za shrambo denarja. Torej ljudje, sedaj pa le prinesite kaj. Tako sem razkazal našim gostom še vse druge farmarske zanimivosti, katerih v Clevelandu ne vidijo. Ogledali so si tudi novo klet in tisto novo peč na premog in prijateljsko smo se pogovoril o marsičem.

Veste tu pri nas so zelo lepi dnevi in zato imam tudi malo več dela in ne utegnem kaj več sapisati. K sklepu želim vsem mojim odjemalkam in njih družinam prav vesele praznike in vas pozdravljam,

Frank Leskovic.

Veselo oznanenje

Najprej je zvezda repatica zbudila pastirja štefana. Začudeno si pomane oči, da odpodi zaspanec, vidi nemogočo prikazen na nebu in zbudi svoja tovariša. "Ti Jakob, menda ni to tista zvezda, ki nam vojsko prinese?" Jakob se komaj upa pogledati izpod svojega širokokrajnega klobuka, drhteč in tresoč se še bolj zavija v svoj ovčji kožuh. "Od same svetlobe se mi tako blešči, da ne vem, kje sem," zašepeta. "Štefan, kaj se bo zgodilo z žemljo?" Tretji pastir, Miha, se dvigne in poklekne, rekoč: "To je dobra zvezda. Glejta, kako milo sije!"

Blesteče se bele ovčke nemirno planejo pokoncu, zbujene krave zabrundajo z nizkim glasom in bolščijo v nebo. Psiček prisluhne.

Neki oddaljeni volčič krotko zatuli. Ali je lačen ali pa vpije, ker ga zebe? Ali laja na mogočno zvezdo?

Stari Jakob začne nergati: "Na svetu je zmeraj bolj mrzlo. A takega mraza nisem še nikoli doživel. Volka nam bo prignal v vas." Štefan grozeče pomeri s kolom proti gozdu: "Volk, kar ni tvoje, tisto pusti!"

Tam preko gora se raztezajo položni grebeni gozda in tu so tudi ljubi, domači holmi.

V svitu zvezd počiva leseno gorsko gnezdo Betlehem s strehami, ki so obložene s kamenjem. Nočni čuvaj trobi in kliče najkasnejšo uro. Pazite na ogenj in na luč! In po vsem gozdu se iznenada oglasijo ptice in se blaženo poigravajo. In v vse to sladko petje se mahoma vpletejo nebeški glasovi: Tam nad njivami, visoko zgoraj na zibajočem se oblaku se peljejo angeli, v zlato so oblečeni, in perutnice so v ivju in prepevajo iz srebrnih not in oznanjajo veselo vest.

"O, poglejte!" vzklikne neki pastir. "Lepa zvezda se bliža zemlji. Zdaj stoji v dolini nad podrtim hlevom!" — "Ondi sta dva revna človeka," pravi Jakob. "Prišla sta, ker smo zdaj leta prvega in cesar popisuje svojo deželo."

Tam na višini stoji Herodežev grad. Judovski kralj ne more ponoči spati, kamnito srce ga tišči in ga boli. Skozi okno gleda; v desnici drži žezlo, v levici državno jabolko; z železnim mečem je opasan. Svoje divje oči vrti okrog, njegova rdeča brada mu frfota v vetru. Toda zvezda se mu blešči; zato zaloputne okno.

Streha podrtega hleva je iz same slame, sveta zvezda — romarica stoji tako tiho in navpično nad njo. In vrata se odpro same od sebe in pod bornim obokanim stropom sedi lepa gospa. Njeno dete leži v jaslih na senu in krotko diha. Sveti Jožef pokašljuje. Krog vratu ima pahovko, siva brada mu pada na srce. Izpuli za prgišče mrve iz jasli in jo da snežnobelemu osličku. Žival pa spregovori z nežnim, človeškim glasom: "Ne upam se."

Zgoraj v gorah zahrumi vlak, puha in se kotali skozi luknje, ki so izvrtane v skalovje. Na lokomotivi jezdi ves črn kralj Baltazar s krono na razkuštranih laseh in v dveh vagonih potujeta kralj Gašper in kralj Melhijor in prvi pokaže zvezdo in žalostno pravi:

"Bog nam daje znamenje s svojo zvezdo, a mi, ljudje, Ga ne razumemo."

Sredi mahovja se ustavi vlak. Kralji izstopijo in odidejo za tujo nebeško lučjo in ta obžarja murvo in zlati zajca, ki stoji v grapi na zadnjih nožicah in razsvetljuje grmič, kjer sedi bela grlica in sije v vdolbino, kjer spi samotar. In vsi trije koprneči kralji gredo dalje in začno peti o zvezdah.

Nekaj časa mirno sneži na betlehemske strehe in tihe jelke. Po pečinah se pase divja koza. Spet se oglasi volčič nekje iz dalje. Gorski pastir v zasneženem plašču zgrabi za gorjačo.

Ko rezlja sveti Jožef v hlevu zibelko in naslika nanjo rdeče srce, mu pravi Marija: "Jožef, poglej! Nekdo prihaja!"

Steza, ki vodi v hlev, je potresena z rdečkastim peskom in je obdana s pletenim plotom. Pastirji se z brado naslanjajo na ograjo in zro tiho ko miške tjakaj in tudi kmetje so prišli, da bi videli čudovito Dete, ki se je radi njega odprlo nebo s petjem.

Zvezda svetlo sije vprav na Dete in ga obžarja s svojo svetlobo.

"Tako lep je Jezus," pravi stara potovka Katarina. "Noben slikar ga ne bi mogel lepše naslikati. Le pazi, Mati Marija, da ti ga nihče ne zamenja!"

Zdaj se ljubeznivo Dete prebudi. Potovka v strahu vzklikne: "Pleničke je razbrcalo! Zeblo ga bo!" A Marija se smehlja, rekoč: "Zvezda ga greje."

Prepevaje se bližajo trije kralji. Prvi je črni zamorski kralj v škrlatastem, z zlatom pretkanem plašču. "Ne ustraši se me, Jezušček, ko sem tako črn!" pravi in doda: "Baltazar mi je ime."

Tudi kralja Gašper in Melhijor se priklonita v svojih srebrnih plaščih in vsi trije darujejo Detetu zlata, kadila in mire.

Nato poklekneje pastirji pred Jezuščkom. Jakob ima raztrgano kamižolo in lasje mu kukajo iz preluknjanega klobuka. Detetu podari tri hruške in pravi: "Ničesar boljšega nimam," in sram ga je. Štefan podari jajce in zamrmra: "Imam eno samo slepo kokoško doma." Miha, z dolgo, ukrivljeno palico, izroči kos črnega kruha, rekoč: "Pa še za Jožefa drobtinico."

Glej, tedajci vzplamti nebeška luč nad božjim Detetom in eno samo usmiljenje ga je in eno samo odrešenje. In dobra zvezda sije in dvoje nežnih rokic se dvigne za blagoslov nad suhim, trpkim, črnim kruhom.

A Marija vzame varno Dete v roke in ga ziblje. Sedem kresnic kroži krog njene blažene glave. Svečano se sveti čelo svetemu Jožefu.

Iznenada se prerine skozi gnečo mršavi volk. Pozabivši na vso sovražnost, s katero že iz dobe paradiža mrzi človeka, se volk zaupno stisne k nogam materinske Device in nemirna žival, ki jo vse preganja, vdihava mir in pokoj božjega Deteta. In igraje seže Jezušček s prstom v raskavo dlako svojega bitja-volčiča in taka svetloba prihaja iz Deteta, ko da bi ves svet začel goreti!

Od vsepovsod

Romunski državni, občinski in samoupravni uradniki se v bodoče ne bodo smeli ženiti z dekleti ali vdovami, ki niso Romunke. Tako določa poseben zakon, ki ga je pred kratkim izdala romunska vlada. Izjeme so dovoljene le v tistih primerih, ki so jih upoštevali že tedaj, ko so na Dunaju določali o nadaljni usodi romunske države, pred tako zvanim dunajskim političnem razsodiščem.

*

Večje povodnji so nastopile zadnje dni v Trakiji. Reki Marica in Tundža sta narasli kar za pet metrov. Poročila pravijo, da so odrinska predmestja vsa pod vodo in da so se ljudje morali izseliti. Podrlo se je tudi več hiš.

*

Za poulični promet v Parizu so v veljavi posebni predpisi, ki so jih izdale nemške oblasti. Nemška vozila bodo na pariških ulicah imela posebno prednost. Kolesarji pa bodo odslej morali voziti ponoči brez luči. To pa zaradi morebitnih angleških napadov.

*

Razstava "Sto let portugalskega sveta" v portugalski prestolici Lizboni je bila končana 22. decembra. S tem so bile končane tudi vse slovesnosti, ki so jih Portugalci priredili v proslavo obletnice portugalske neodvisnosti.

*

V Granadi v Španiji so se bile pojavile v velikih množinah kobilice, ki so napravile ogromno škodo. Ljudem je v tem boju morala priskočiti na pomoč tudi vlada, ki je izdala celo vrsto ukrepov, da se ta nadloga popolnoma zatre.

*

V Sovjetski Rusiji je čebelarstvo zelo razvito, kakor kažejo uradni podatki iz Moskve. Po najnovejših poročilih imajo v Rusiji 200,000 panjev čebel. Čebelarstvo goje na 110,000 državnih in drugih posestvih in sicer baje po najmodernejših metodah. Pravijo celo, seveda na sovjetskih uradnih mestih, da je sovjetska vlada namenila 60 milijonov rubljev za napredek čebelarstva. To bi dalo misliti, da sovjetska vlada le ni preveč zadovoljna z stanjem dosedanjega čebelarstva, čeprav trdijo, da je zelo razvito.

*

Na Danskem so zelo omejili prodajo presnega masla. Uradno poročilo naznanja, da je bila izdana naredba, da ne sme nobena oseba dobiti več kot 350 gramov masla. Končno še to ni prevelika omejitev.

ŽUPANOVI VTISI

Župan iz Brdeauxa Marquet, ki je bil prej notranji minister v Petainovi vladi, je bil v Cichyju in Parizu ter je obiskal več krajev zasedene in nezasedene Francije. Po povratku v Bordeaux je imel Marquet govor, v katerem je podal vtise s svojega potovanja. Po njegovem so v Franciji tri glavne skupine: peščica ljudi, ki še naprej verujejo v zmago Anglije. Ti ljudje bodo doživeli popolno razočaranje, krogi bogatega meščanstva, ki ne morejo brez političnih splekt in verujejo, da se bodo stvari že tako uredile, da bo zanje tako dobro ko prej. Tretjo skupino tvori francoski narod v pravem smislu te besede, namreč delavske množice, ki pričakujejo temeljito spremembo reda, ki bo končno pretrgal zvezo s preteklostjo.

Če verjamete al' pa ne

Tako sem se počutil tiste dni kot otročnica, ki se boji tistega trenutka, pa vendar ga komaj čaka, da bo vsa stvar prej v kraju. Tudi jaz sem si mislil, zakaj me stara in trpinči. Naj napravi, kar misli, da bom vsaj vedel pri čem sem. Ker ni bilo par dni nič, sem sodil, da bo res velika tožba, sicer se ne bi tako pripravljal zanjo.

Nekega popoldne me pokličejo k telefonu. Moja tajnica Marička mi službeno javi: "Nekdo bi rad govoril s teboj!" To ni nič posebnega, saj se to zgodi po stokrat na dan, zato brezskrbno vzamem slušalo v roke in prijazno, kot je moja slaba navada rečem: "Halo!"

"Ferdo govori!" se oglasi lep tenor na drugem koncu telefonske žice. Meni bi bil skoro telefon padel iz rok, tako sem se ustrašil. Nobene besede nisem mogel spraviti iz sebe. Tiščal sem slušalo na uho, da ja ne bi kaj preslišal, z eno roko sem se pa trdno držal za mizo, da me ne bi vrglo po tleh in udano čakam smrtne obsodbe.

"Ali si ti, Jack?" je Ferdo poizvedoval dalje.

"Menda sem" sem udano in zjako slabotnim glasom odgovoril. Saj menda vendar ne bom vriskal in klical aufbiks, če me kliče na telefon človek, ki me namerava tožiti za $500,000.

"Kaj boš pa v nedeljo delal?" poizveduje Ferdo.

Aha, si mislim, v nedeljo me namerava dati zapreti in bi zdaj rad vedel, če bom doma. Najbrže je toliko gospodarski, da me bo dal zapreti na tak dan, ko imam edini prosti dan v tednu. Čakaj, saj me ne boš vjel in odgovorim:

"V nedeljo praviš? Oh, v nedeljo imam pa jako važne opravke. Ves dan me ne bo doma. Najbrže me sploh ne bo doma do pondeljka, ali pa še dlje."

"Škoda," pravi Ferdo, "povabiti sem te hotel na srno."

"Kako si rekel?" brž poprimem, "zadnje čase se nekam tako slabo sliši na telefon, je menda nekaj polomljen."

"Nekaj srne mi hodi odveč, pa sem mislil, da bi tebe posadil k nji, pa Jima in bi obenem malo pomarjašali. Ampak, ker ne boš doma, bom vprašal pa koga drugega."

"Kdo pravi, da me ne bo doma!" zavpijem z vso močjo, "ravno zdaj sem se spomnil, da tistih opravkov nimam to nedeljo, ampak drugo. Kdaj pa se začne domača zabava?"

"Točno ob dveh popoldne, pa Jima privleči s seboj. Saj vem, da se bo tudi on branil na vse mile viže, pa ga boš morda prigovoril."

"Ferdo, kar name se zanesi! Točno ob dveh bomo potrkali na vrata."

Na, ta je pa lepa, si mislim, ko zaprem telefon. Mesto, da bi me tožil, me pa na večerjo vabi. Kaj pa, če kaj nepravdanskega tiči za tem? Saj tudi na smrt obsojenega vprašajo za njegove želje in mu dajo vse, kar si poželi, razen prostosti, predno ga poženejo na oni svet. Morda ima to lepo idejo tudi Ferdo. Najprej me bo pogostil, potem pa stisnil za vrat, da bi ložje prenašal. No, če je takih misli, bo videl, da sem fant na mestu in se bom odzval, pa se tudi vrednega izkazal njegovega povabila, da se bo kesal svojega povabila, ker jedel in pil bom za tri velike.

In tudi sem, na veliko žalost Ferdotu, ki smo mu tisto nedeljo posušili zalogo in ga povrhu še pri marjašu obrali, da ne bo tako kmalu takih misli, kot je bil oni dan, ko nas je vabil.

In tedaj mi je tudi povedal, kako se je obnesla moja karambinka.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Maya

Ampak previden moraš biti! Iti z najmanjšim šumom se ne meš izdati, streljati pa ne smeš prav nobenem slučaju!"

Svaril sem ga, ker mu le nim popolnoma zaupal. Utegnil zagledati Velika usta, svoje smrtnega sovražnika, pa bi izpozabil in se ne znal prema-ti.

Ločila sva se.

šel sem četrt ure daleč po dolici navzdol, pa ničesar sumljiga nisem našel. Po trati na u dolinice se je sicer vlekla mna črta, ki je bila morebiti veška sled, pa je bila prav ko lahko tudi živalska. Pogleti bi bil moral, pa nisem smel za drevja, utegnil bi me kdo aziti.

Vrnil sem se na dogovorjeno sto. Kmalu je prišel tudi imbrenjo.

"Nikogar nisem našel. Le sled vidi na trati."

"Tudi sam sem jo videl."

"Toda čeprav moje oči niso dele ničesar, pa je tem dalje del moj nos."

"Navohal si jih?" sem dejal njegove slikovite besede.

"Da. Po dimu diši."

"In po pečenem mesu tudi?"

"Ne. Samo po dimu. Kurijo "

"Kje?"

"Više gori nad krajem, kjer n se moral vrniti."

"Pojdiva pa poglejva!"

Smuknila sva po gozdu, prelno prežeč med drevje, da bi ej opazila sovražnika ko on ju.

Črez četrt ure je obstal Mimenjo, vohal po zraku in me kovaje gledal. Pokimal mu in stopil dalje, Mimbre- pa za menoj.

Res je dišalo po dimu in čim je sva prišla, tem močnejši je vonj. Kmalu je deček obstal, potegnil za suknjo in poki- v dolino:

"Beli ljudje!"

"Menda ne."

"Pa diši po fižolu!"

Mladi Indijanec je imel res er nos. Niti sam nisem navotistega posebnega vonja, ki širi kuhan fižol.

"Tudi Indijanci jejo fižol. Poja!"

Kmalu sem tudi sam nahoval han fižol. Mehikancu je fipriljubljena jed, pa tudi inanska plemena Mehike ga rajejo. Čudno se mi je zdelo, da ajo fižol v divjini. Fižol na nem pohodu Indijancev —, taka pota jemljejo Indijanle posušeno meso s seboj, zao v kože in odeje. Jejo pa mekar sirovo, da jim ni treba ati. Kdor kuha fižol, mora ti lonce, kotle, sklede in drug bor. Takih dragocenosti pa adno Indijanci nimajo. Niti ma ne, kaj šele na bojnem podu.

Vonj po fižolu je pričal, da ajo pri tem bojnem pohodu tudi belokožci svoje prste es —.

Prilezla sva tako blizu, da sva bila že tudi dim v nos. Kmalu to sva videla ves tabor.

Mislil sem, da bom našel četo dijancev, ki bo poležavala po du in taborila kar na prosm, vsak hip pripravljena na j. Pa sem ugledal pravilen, bro urejen tabor s šotori in z mi drugim udobnostmi, ki si privošči Indijanec, kadar se ti varnega.

Naštel sem dvajset šotorov iz očnega sirovega platna. Več manj raztrgani so bili, pravi dijanski šotori. Sredi tabora stal poglavarjev šotor, tri orva peresa so ga krasila. Šest njev je gorelo pred njim in na gih so viseli kotli, v katerih je menda kuhal fižol. Poleg stal nizek šotor, kjer so imenajbrž shranjene zaloge. Med šotori so ležali rdečkarji. Ni jih bilo mnogo, drugi so gotovo čepeli po šotorih. Eni so si dali opraviti krog ognja, mešali so in kurili.

Mimbrenjo mi je šepnil:

"Tamle so! Prav je računal Old Shatterhand! V drugi soteski da so, je pravil!

Jih naj preštejem?"

"Ni treba. Ne moreš jih vseh prešteti, nekateri ležijo v šotorih.

Pa konje lahko prešteješ!"

"Ni jih videti!"

"Najbrž so više v soteski. Niže jih nisem videl."

"Naj grem?"

"Pojdi! Pa pazi!"

Izginil je med drevjem.

Pustil sem ga samega na poizvedovanje, ki ni bilo brez nevarnosti, da bi ga navadil na samostojen nastop in ker je bil ves srečen ,če je videl, da mu zaupam in mu odkazujem posle, ki jih sicer prevzemajo le starejši in izkušeni bojevniki.

Neslišno je prilezel nazaj. Odpiral je dlani, dvigal prste, pa jih spet stiskal v pest. Pokazati mi je hotel, koliko je naštel konj.

"Videl sem jih toliko: dvakrat petkrat deset in še tri."

Do sto ne zna noben Indijanec šteti, ki še ni bil v ožjih stikih z belokožci. Kvečjemu da šteje do deset, nekateri štejejo celo samo do pet. Pomagajo si s prsti.

Mimbrenjo je mislil reči, da je naštel sto in tri konje. Ker je bilo med njimi gotovo tudi nekaj tovornih konj, sem lahko računal, da je rdečkarjev krog devetdeset. Žensk ni bilo med njimi ,sami bojevniki so bili, vsi oboroženi s puškami.

Vkljub velikemu številu ljudi je vladala po vsem taboru tišina. Čutili so se sicer varne, pa tudi previdni so vili. Saj me je srečal Vete ja, njihov poglavar, in si je lahko mislil, da bom morebiti stikal za njim.

Eden izmed rdečih kuharjev je zapustil ogenj in stopil v poglavarjev šotor. Najbrž mu je šel javit, da je fižol kuhan. Ko je namreč prišel nazaj, je tlesknil v roke in zaklical:

"Pridite! Jed je kuhana."

Tabor se je zgenil.

Iz šotorov so prišli Indijanci z lončki in drugimi dvomljivimi posodami, drugi so spet od vseh strani hiteli v šotore po svoj "jedilni pribor," vsi pa so se zgrnili krog kotlov in si dali napolniti lončke in sklede s kuhanim in seveda nezabeljenim fižolom. Razdeljevanje se je vršilo v miru in redu ter popolnoma tiho.

Le dva se nista udeležila razdeljevanja. Pravkar sta stopila iz poglavarjevega šotora, obstala in opazovala zanimivi prizor.

Vete ja je bil, Velika usta, poglavar Yumov, in belokožec majhne postave. Kdo da je, nisem videl, hrbet mi je zakal. Pa okrenil se je in spoznal sem — mladega Wellerja, prejšnjega ladijskega sobarja, ki sem se z njim seznanil na izseljeniški jadrnici. Prisluškoval sem tistikrat njegovemu pogovoru z Meltonom in koj zaslutil, da se bo skrivaj izmuznil iz službe in jo popihal v gore k svojim zaveznikom. Bil je Meltonov zaupnik.

Ampak kje je bil stari Weller, njegov oče —? Tisti, ki je z Velikimi usti pred nekaj dnevi napadel Mimbrenje spodaj v soteski —? V taboru ga ni bilo, prikazal bi se bil.

FR. MIHČIČ CAFE
7114 St. Clair Ave.
Vsak petek serviramo ribjo pečenko
ENdicott 9359
6% pivo, vino, žganje in dober prigrizek. Se priporočamo za obisk.
Odprto do 2:30 zjutraj

Pošteni najditelj

Ljudem je že nekam v krvi, da sploh ne vračajo stvari, ki jih kdo zgubi.

Dokler še ni bilo časopisov in je človek živel tako rekoč v živalskih razmerah, je sem ter tja ravno tako zgubil kakšno stvar kakor danes.

Lovec iz pradavnih časov je izgubil n. pr. kamnito sekiro, pa tudi raznovrstne druge predmete, ki so jih našli šele čez nekaj tisočletij, kar nam dokazujejo številne najdbe po muzejih in zasebnih zbirkah.

Ko se je razširila in poglobila splošna omika, je čisto razumljivo nastala tudi potreba, da se uredi pravno razmerje med človekom ,ki je kaj izgubil, in onim, ki je izgubljeno stvar našel. Tako je nastal zakon o tako imenovanem "prikrivanju najdenih reči".

Da bi pa ta postava le ne bila prehuda, so pozneje izdali naredbo o nagradah za poštene najditelje. Poštenost se po tej naredbi nagradi z desetimi odstotki najdene vsote ali vrednosti najdene in poštene oddane stvari.

Ko sem namreč ponoči taval po Pragi, sem poleg nekega jarka našel desetvinarski novec. Takoj sem šel z njim na policijsko upravo. Tu sem najdeno vsoto oddal službujočemu nadzorniku in zahteval, da moje ime objavijo po dnevnem časopisju ter mi izplačajo tudi nagrado v znesku enega vinarja.

Policijski upravnik me je pa nahrulil, češ, da me že pozna, in siknil samo še dve besedi: "V zapor!"

Zjutraj so me privedli k nekemu gospodu v prvem nadstropju, ki je brž sestavil zapisnik in po določilih posebnega kazenskega zakona so me obsodili na globo petih kron, ob neizterljivosti pa na dva dni zapora. Da se okoristim z državo, sem pač moral sprejeti drugi pogoj in tako so me pitali dva dni v celici štev. 4. Vendar sem se pa zaklel, da nikoli več ne vrnem nobene stvari, pa čeprav bi našel ne vem kaj. Na žalost nisem našel pozneje ničesar več razen solznega otročička v prvi veži, kamor sem zavil z ulice, da bi si popravil trakove na čevljih. Prepustil sem ga, hočeš nočečš, bolj usmiljenim rokam.

Ana Buklova, postrežnica iz Stresovic, je šla zjutraj ob petih proti Vinohradom, da bi pri družini, kjer je služila, prala perilo. Ko je pri križniškem samostanu prečila železniško progo, se je spotaknila ob neki predmet.

Nehote se je ozrla nanj in s prirojeno bistroumnostjo je takoj uganila, da je pač usnjata torba.

Odprla jo je in videla v nji razne listine, vsebine pa ni razbrala. Vsa dobrodušna in do krvi poštena je takoj šla na policijsko upravo, kjer je najdene stvari izročila službujočemu uradniku.

Ko je uradnik pregledal vsebino torbe, je prebledel, vstal in z drhtečim glasom dejal Ani Buklovi: "Res, čestitam vam. Našli ste sedem milijonov osem sto šest in devetdeset tisoč kron, v čekih, ki se lahko takoj vnovčijo pri "Češki banki".

Ana Buklova je vsa preplašena gledala policijskega uradnika in za njim ponovila: "sedem milijonov, 896,000 kron."

"Da," je resno prikimal policijski uradnik. "7,896,000 kron, kar usedite se, da sestavim zapisnik."

"Za božjo voljo vas prosim, gospod, pustite me, naj no grem domov," se je začela jokati Ana Buklova, "jaz vendar prav nič ne morem za vse to in na Vinohrade moram iti, da zmencam perilo. Ob tistole torbo sem se pa čisto nehote spotaknila."

"Ali, gospa, saj vendar ne gre za ne vem kakšno stvar, glavno je, da rešimo spis. Zadevo pač moramo službeno preiskati. Poročali bomo o tem še tiskovnemu uradu in vaše ime se bo bralo v časopisih. Torej, kako se pišete?"

"Marija pomagaj, gospod," je planila v jok Ana Buklova, "v teh letih, pa takšna sramota! Zjutraj vstajam navsezgodaj in sem poštena ženska, zvečer naj me pa vlačijo po časopisih. Ne, tega res ne prenesem. Vse življenje garam kakor živlina, iz Stresovic hodim na Vinohrade, z Vinohradov v Liben, povsod samo perem, iz Libna hodim pospraviti v Hlupočep, mož mi vse zapije, otroci so vsi raztrgani, zadnje krilo imam na sebi."

"Ali, gospa," jo je miril policijski uradnik, "jaz pač moram sestaviti zapisnik, nikar se ne jokajte. Saj vidite, da gre za milijone."

"Preljubi moj Bog," je Ana Buklova rjula dalje, "za milijone, pravite. Saj vendar nisem nič naredila! Kaj takega, pa na stare dni! Vesela sem, če si zaslužim cikorijo za svoje male. Zdaj je čedalje dražje in če bi na Vinohradih rekla, da mi vsaj kronico primaknejo za milo, me vržejo na cesto, potlej pa glej, kje si drugod kaj zaslužiš. Svoj živ dan se mi še ni dobro godilo, ampak tudi ukradla nisem nikoli nič, čeprav sem oprala že ne vem koliko reči."

"Lepo vas prosim, gospa, pomirite se vendar. Saj gre za deset odstotkov."

"Z odstotki, gospod, pa ne maram imeti prav nobenega opravka, samo pustite me, da grem," se je cmerila Ana Buklova, "res ne prenesem tega. In ob sedmih moram biti na Vinohradih, že zaradi perila."

Uradnik je divje zastrmel vanjo, udaril s torbo po mizi in zakričal: "Zdaj mi je pa že odveč! Kako se pišete?"

"Ana Buklova, gospod," je hripala revica.

"Kje stanujete?"

"V Stresovicah."

"Hišna številka?"

"67."

"Kdaj ste rojeni?"

"Oh, gospod, moja rajna mati. . . ."

"Vprašam, kdaj ste bili rojeni."

"Dva in sedemdesetega leta."

"Kje?"

"Doma."

"Ampak kje doma, v Pragi ali na kmetih?"

"Na kmetih."

"Za božjo voljo, torej kje, v katerem kraju?"

"V Zbraslavu pri Pragi."

"Okraj? Glavarstvo? Kaj pa je z vami, gospa, saj mi še omedlite!"

Ko se je spet opomogla, jo je zasliševal dalje in slednjič vprašal:

"Torej zahtevate deset odstotkov? Povejte razločno!"

"Kaj pa mislite, gospod, samo pustite me, da grem. Moja rajna mati je zmeraj rekla, da poštenost najdlje trpi."

"Podpišite zapisnik!"

"V božjem imenu," je zastokala Ana Buklova in se na široko podpisala.

Kake štiri ure nato se je pri policiji zglasil mlad, skrbno obrit mož, ki je po svoji zunanjosti bil videti Amerikanec.

"Pogrešam,' 'se je za silo izrazil v domačem jeziku, "svojo usnjeno torbo. Najbrž mi je ponoči kje v kaki ulici padla iz rok."

Povedal je vsoto, navedel značko čeka in pripomnil: "Mi niti ne gre toliko za denar, kakor za važne poslovne beležke o cenenem nakupu gosjih črev."

Takoj so sestavili zapisnik in ko so mu sporočili, da se je pošteni najditelj odrekel zakoniti desetodstotni nagradi, je Amerikanec, kralj gosjih črev, dejal: "Dobro." Nato je odšel, ne da bo sploh vprašal za naslov Ane Buklove.

Večerni listi so obširno poročali o pošteni najditeljici, ki je zavrnila takšno bogastvo.

Ano Buklovo so pripeljali v bolnišnico, ker jo je mož še tisto noč skoraj do mrtvega pretepel, ko je bil v gostilni bral, kaj je naredila. Iz bolnišnice so jo prepeljali na kliniko za duševne bolezni, od tam pa v norišnico.

To je vse kar je ostalo od velikega potniškega letala, ki je pred nedavnim treščilo na zemljo na čikaškem zrakoplovnem polju. Ob tej priliki je bilo ubitih šest oseb in 10 ranjenih. Na krilih letala je bilo skoro tri cole na debelo ledu.

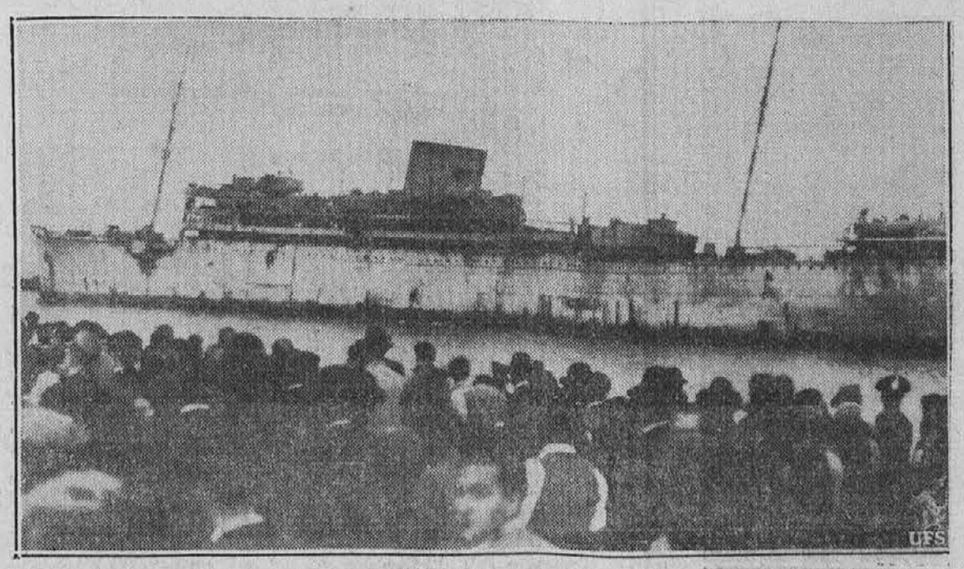

Angleška križarka Carnarvon Castle se je zatekla v pristanišče Montevideo potem, ko je bila v spopadu z nemško križarko močno poškodovana, kar lahko opazite na sliki. Bitka je trajala eno uro in pol nekje v Južnem Atlantiku.

Polnočni zvon

(Pripovedka)

Pred davnim časom je živela v prijazni vasi pri bogatem kmetu Gašperju zelo pobožna dekla Marjanca, ki je redno vsako jutro šla v cerkev.

Bilo je v poletnem času, ko je prebudil zvon, vabeč v cerkev k maši. Marjanca je hitro vstala, se oblekla in šla ne da bi bila pogledala na stensko uro, koliko je kazala.

Po poti grede pa se ji je vendar čudno zdelo, da je še tako temno in vse tako tiho. Nikjer ni srečala nobenega človeka in nikjer se še ni oglasil petelin. "Kaj le to pomeni, da se je v cerkvi že začelo sveto opravilo?" je premišljevala Marjanca in si rekla: "Bodo pač gospod fajmošter kam šli, zato tako zgodaj mašujejo!"

Zatopljena v take misli je prišla do cerkve, ki je bila vsa razsvetljena in iz nje se je slišalo bučanje orgel.

Prijela je za kljuko, odprla vrata in vstopila. Toda, strah in groza, cerkev je bilo polna ljudi, a vsi so bili brez glav, moški in ženske. Še bolj čudno se ji je zdelo, da niso maševali domači gospod fajmošter, ampak je bil tudi duhovnik, ki je mašo bral, brez glave. Strah in groza sta jo obšla. Sama ni vedela, kaj bi naredila. Med tem pa je bil prvi evangelij, ljudje so vstajali, k Marjanci pa je pristopila ženska brez glave in ji prijazno rekla:

"Ljubka Marjanca, nič se ne boj, jaz sem tvoja botra, in ker nisi prišla v cerkev iz radovednosti, ampak iz pobožnosti, se ti ne bo ničesar zgodilo. Prišla sem k tebi, da ti povem, kaj moraš storiti. Ko bo zadnji evangelij, hitro vstani in pojdi ven. Bog varuj, da bi pogledala nazaj. Vrata zapri za seboj in ako bi ti kaj padlo na tla, ne poberi, temveč hiti domov. Drugič pa ne pridi na polnočni zvon več v cerkev molit z mrtvimi."

Ko je to povedala, je spet šla.

Marjanci se je po teh besedah nekoliko polegel strah. Molila je prav pobožno celo sveto mašo. Opravilo se je končavalo. Prav zdaj bo zadnji evangelij. Duhovnik je že stopil na levo stran, ljudje so začeli vstajati. Marjanca, ki je doslej ves čas klečala je hitro vstala in ker je bila blizu vrat, jih je urno odprla in stekla venkaj. Med vrati ji je padla iz glave peča, ki so jih ženske takrat nosile, toda ni je pobrala, ampak je šla hitro domov.

Ko je prišla domov v hišo, je pogledala na stensko uro. Bila je prav polnoči proč. Mraz jo je tresel ko je mislila na ves dogodek.

Dolgo ni mogla zatisniti oči. Šele po dolgem času je zaspala za nekaj ur. Ko se je zjutraj prebudila, je vstala in šla v cerkev po pečo. Toda na istem mestu kjer ji je bila padla peča na tla, je bil samo kupček pepela. Prav tako bi se bilo zgodilo z njo, če bi je ne bila njena botra rešila.

V BLAG SPOMIN

TRETJE OBLETNICE SMRTI BLAGOPOKOJNE SOPROGE IN MAME

Mary Pezdir

ki je preminula dne 25. decembra, 1937.

Draga soproga in ljubljena mama! Tužno je misliti, da Te ni več med nami. Ko imajo drugi dobro mamico ob rojstvu Krista, mi kličemo na Tvojem grobu in molimo k Bogu: "Daj naši soprogi in mami mirni počitek do svidenja nad zvezdami."

Žalujoči:
ANDREW PEZDIR, soprog.
ANDREW in VIDA, sin in hčerka.

RE-NU AUTO BODY CO.
878 East 152nd St.
Popravimo vaš avto in prebarvamo, da bo kot nov.
Popravljamo body in fenderje.
Welding!
J. POZNIK — M. ZELODEC
GLenville 3830.

East 61st St. Garage
FRANK RICH, lastnik
1109 E. 61st St.
HEenderson 9231
Se priporoča za popravila in barvanje vašega avtomobila. Delo točno in dobro.

Kraška kamnoseška obrt
15425 Waterloo Rd.
KEnmore 2237-M
EDINA SLOVENSKA IZDELOVALNICA NAGROBNIH SPOMENIKOV

Sigrid Undset:

KRISTINA — LAVRANSOVA HČI

II.—ŽENA

Ko sem bil potem šestnajst zim star, mi je dal oče napraviti oklep iz španskih, damasciranih jeklenih ploščic — Anglež Rihard v Oslu ga je sestavil, in dobil sem meč — tistega, ki ga zmerom nosim — in oklep za konja. Takrat v deželi ni bilo tako mirno kot zdaj v tvojih časih, vojskovali smo se z Danci in vedel sem, da bom utegnil prav kmalu rabiti svoje lepo orožje. In srce mi ni dalo, da bi ga odložil —. Tolažil sem se s tem, da bi mojemu očetu ne bilo prav, če bi njegov najstarejši sin postal menih, in da ne smem ravnati zoper voljo svojih staršev.

Sam pa sem si izvolil svet in kadar je bil svet zoper mene, sem skušal misliti, da ne bi bilo možato, ako bi tarnal nad usodo, ki sem si jo bil sam izbral. Kajti z vsakim letom, ki je minevalo, sem vse globlje in globlje spoznaval — da ga ni bolj dostojnega udejstvovanja za človeka, kateremu je bilo dano, da je okusil trohico božje milosti, kot služiti Bogu ter bedeti in moliti za tiste ljudi, ki jim je pogled še omračen s senco posvetnih reči. Navzlic temu pa moram vendarle reči, Kristina — a bi mi bilo težko, Bogu na ljubo odreči se življenju, ki sem ga preživel na svojih dvorih v skrbeh za pozemeljske stvari in v posvetnem veselju — s tvojo materjo ob strani in z vami otroki. Mož, ki rodi potomce svojega telesa, mora kajpada znati tudi prenesti, če v srcu peče, kadar jih izgubi ali kadar se jim svet postavi po robu. Od vekomaj je bil njihov gospodar Bog, ki jim je dal dušo, ne pa jaz—"

Kristino je stresalo ihtenje; tedaj jo je oče pričel zibati v naročju kakor malega otroka.

"Ko sem bil mlad, marsičesa nisem razumel. Moj oče je tudi Aasmunda imel rad, a ne tako mene. Zbog moje matere, razumeš — nikdar je ni pozabil, vendar pa je potem vzel Ingo, ker je tako želel njegov oče. Zdaj bi hotel, da bi mogel še na zemlji srečati svojo mačeho in jo prositi odpuščanja, ker se nisem bil nikdar zmenil za njeno dobroto —"

"Saj si vendar tolikokrat rekel, oče, da ti mačeha ni storila ne dobrega ne hudega,' 'je med solzami rekla Kristina.

"Res, Bog pomagaj, ko pa nisem tega bolje vedel. Zdaj pa se mi zdi, da je bilo zlata vredno, ker me ni začrtila in mi nikdar ni rekla žal besede. Kaj bi dejala, Kristina, ako bi videla, da tvoj pastorek vselej in v vsem uživa prednost pred tvojim sinom —?"

Kristina se je bila nekoliko pomirila. Zdaj je bila okrenila glavo in uprla pogled v gore tja čez. Velika modra stena iz oblakov pod soncem je zatemnjevala nebo — nekoliko zlatih žarkov jo je prebadalo, potok se je jarko lesketal.

Nato pa je znova bruhnila v jok.

"Oh — oče, ljubi oče, ako vas nikoli več ne bom smela videti v življenju, potem —"

"Bog te obvaruj, Kristina, otrok moj, da se bomo nekoč sešli, vsi, ki smo si bili prijatelji na zemlji — in sleherna človeška duša —. Kristus in Devica Marija, sveti Olaf in sveti Tomaž te bodo varovali v življenju." Oklenil ji je z rokami obraz in jo poljubil na usta. "Bog ti bodi milostljiv, Bog naj ti sveti v luči tega življenja in v veliki luči nad zvezdami —"

Nekaj ur kesneje, ko je Lavrans Bjorgulfsson zapuščal Hjerdkinn, ga je hčerka nekaj časa spremljala, stopajoč ob konju. Hlapec je bil že precej daleč spredaj, toda Lavrans je jezdil le v koraku. Bilo mu je tako hudo, ko je gledal njen objokani, obupani obraz. Tako je bila tudi ves čas presedela v gostinski sob, medtem ko je jedel in se razgovarjal z njenimi otroki, se šalil z njimi in jih drugega za drugim jemal k sebi na kolena.

Lavrans je tiho rekel:

"Ne žaluj več radi tega, Kristina, česar se kesaš radi mene. Pač pa se spomni tega, ko bodo tvoji otroci dorastli in se ti bo morda dozdevalo, da nasproti tebi in njihovemu očetu niso takšni, kot bi po tvojem utegnilo biti spodobno. Pomisli tedaj tudi na to, kar sem ti pravil o svoji mladosti. Tvoja ljubezen do njih je zvesta, to vem, ampak ti si najbolj uporna, kadar najbolj ljubiš, in tvoji dečki so trmasti, to sem tudi videl," je dodal z rahlim nasmehom.

Naposled je Lavrans prosil, naj se vrne, "ne bi rad, da bi se sama toliko oddaljila od hiš." Dospela sta bila v dol med nizkimi griči, ki so bili spodaj obrobljeni z brezovimi gozdiči, po bregovih navzgor pa pokriti s kršjem.

Kristina se je pritisnila k očetovi nogi v stremenu. Šla mu je s prsti čez obleko in roko in sedlo in konju čez vrat in boke, pritiskala je glavo zdaj sem zdaj tja in jokala s tako globokim, presunljivim ječanjem, da je oče mislil, da mu mora radi njene velike bridkosti počiti srce.

Skočil je s konja in oklenil hčerko z rokami, jo zadnjikrat držal v objemu. Spet in spet je napravil nad njo znamenje križa in jo priporočal varstvu Boga in svetnikov. Slednjič je dejal, da ga mora zdaj pustiti.

Nato sta se ločila. Toda ko se je bil že precej oddaljil, je Kristina videla, da je oče zadržal konju korak, in vedela je, da je jokal, ko je tako jezdil od nje.

Stekla je v brezov gozdič, hitela dalje in se pričela vzpenjati po kameniti rebri naslednjega griča, ki je bila vsa zlata od listja. Toda kamenje je bilo debelo in bilo je naporno lesti gori, tudi je bil mali grič višji, kot si je izprva mislla. Nazadnje je dospela na vrh, oče pa se je bil medtem že skril med višavjem. Vrgla se je v jagodovino, ki je rasla na temenu, ter obležala tamkaj vsa v solzah, z obrazom v dlaneh.

Lavrans Bjorgulfsson je prišel pozno zvečer domov na Jorundgaard. Obšlo ga je prijetno, toplo občutje, ko je videl, da so v kuhinji še ljudje — za malimi steklenimi šipami, ki so gledale v lopo pred poslopjem, je slabotno migotal odsev ognja. V tej hiši se je že od nekdaj počutil najbolj domačega.

Ragnfrid je sedela v kuhinji, pred sabo na mizi je imela kup šivanja — zraven nje je stala lojenica v svečniku iz medi. Takoj je vstala, ga pozdravila, doložila drv na ogenj in sama odšla po jedi in pijače. Ne, dekle je že zdavnaj poslala spat — imele so trd dan, zato pa je zdaj ječmenov kruh napečen za ves čas do božiča. Paal in Gunstein sta v gorah, da spravita domov planinski mah. Ker ravno o tem govorita —: ali ima Lavrans zimsko obleko rajši iz tkanine, ki je barvana z mahom al z resjem? Davi je bil tukaj Orm iz Moarja in spraševal, če bi mogel kupiti nekaj usnjenih voži. Vzela je tiste, ki so visele čisto spredaj v kašči, in mu rekla, da mu jih da zastonj. Da, njegovi hčeri se obrača po malem na bolje — rana na nogi se ji lepo celi —.

Lavrans je odgovarjal in prikimaval, medtem ko sta s hlapcem jedla in pila. Toda gospodar je kmalu nehal jesti. Vstal je, otrl nož zadaj ob hlače in vzel v roko klobko, ki je ležalo na tleh poleg Ragnfride. Nit je bila navita na motek, čigar konca sta bila izrezljana v obliki ptiča — pri enem je bil odlomljen košček repa. Lavrans je gladko ostrugel prelom in nekaj časa rezljal po njem, tako da je zdaj žival dobila krajši rep. Dolgo tega je bil nekoč napravil ženi celo vrsto takih vretenic.

"Ali hočeš to sama napraviti?" je vprašal in si ogledal njeno delo. Na kolenih je imela ene izmed njegovih usnjenih hlač; hotela je našiti nekaj zaplat na notranji strani hlačnic, kjer so bile ogoljene od sedla. "To je trdo delo za tvoje prste, Ragnfrid —"

"Oh —." Ragnfrid je položila usnjene zaplate eno na drugo in jih pričela prebadati s šilom.

Hlapec jima je voščil lahko noč in odšel. Mož in žena sta bila sama. On je stal ob ognjišču in se grel, opiraje se z eno nogo ob rob in z eno roko držeč za drog pri dimnici. Ragnfrid se je ozrla k njemu. Tedaj je opazila, da nima več malega prstana z rubini — poročnega prstana svoje matere. Videl je, da je bila to opazila.

"Da, Kristini sem ga dal," je rekel. "Saj ji je bil že od nekdaj namenjen — pa sem si mislil, da ga prav tako že zdaj lahko dobi."

Nato sta se spogledala — češ, da bi bilo pač treba iti spat. Vendar je on obstal na svojem mestu, ona pa je obsedela pri svojem opravilu. Spregovorila sta nekoliko besed o Kristininem potovanju, o tem in onem opravku na dvoru, o Ramborgi in Simonu, potem sta spet začela, da bi bilo pač treba iti spat — vendar se nobeden ni premaknil.

Tedaj je Lavrans potegnil z desne roke zlati prstan z modro belim kamenom in pristopil k ženi. Plaho in v zadregi jo je prijel za roko in ji nataknil obroček na prst — moral je nekajkrat poskusiti, preden je našel prst, kateremu se je prilegal. Obstal je na sredincu pred poročnim prstanom.

"Tega imej zdaj ti, to je moja želja," je rekel pritajeno, ne da bi jo pogledal.

Ragnfrid je sedela tiho tamkaj — v lice rdeča kot kri.

"Čemu delaš to?" je zašepetala. "Misliš, da ne privoščim hčeri njenega prstana —"

Lavrans je odmajal z glavo in se malone nasmehnil:

"Oh, saj vendar razumeš, čemu delam to."

"Nekoč si pravil, da hočeš ta prstan vzeti s seboj v grob," je rekla kot poprej. "Naj ga nihče ne nosi za teboj —."

"Zato ga tudi nikdar ne jemlji z roke, Ragnfrid — to mi moraš obljubiti. Želim, da bi ga za teboj nihče več ne nosil."

"Čemu delaš to?" ga je znova vprašala in pridržala sapo.

Mož ji je pogledal v obraz:

(Dalje prihodnjič.)

———o———

Rumunski ministerski podpredsednik Horia Sima, pozdravlja rumunsko železno gardo ki se pa nikakor ne strinja z masnim pokoljem bivših Karolovih pristašev. Obljubil je, da bodo vsi krvici nemudoma kaznovani.

Gostje v Beli hiši. — Nizozemska princezinja Julijana s svojima dvema hčerkama je bila povabljena v Belo hišo, kjer bo v gosteh pri predsedniku Rooseveltu.

OBČNI ZBOR S. N. ČITALNICE

V nedeljo, 29. decembra se vrši občni zbor Slovenske Narodne Čitalnice v njenih uradnih prostorih v S. N. Domu, 6417 St. Clair Ave.

Članstvo se poziva, da se polnoštevilno udeleži.

Pričetek točno ob 2. uri popoldne.

Čitalnica ima nad 2,000 knjig ter vabi rojake, da pristopijo in se poslužijo prilike čitati knjige. Članarina je majhna. Udeležite se tega občnega zbora.

Vabi ODBOR.

POZIV NA DELNIŠKO SEJO

V četrtek, 9. januarja, 1941, ob 8. uri zvečer se prične delniška seja Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave., Cleveland, Ohio. Zborovanje se vrši v avditoriju S. N. Doma.

JANKO N. ROGELJ, predsednik SND.

Jos. Zele in Sinovi

POGREBNI ZAVOD

Avtomobili in bolniški voz redno in ob vsaki uri na razpolago.
Mi smo vedno pripravljeni z najboljšo postrežbo
6502 ST. CLAIR AVENUE Tel.: ENdicott 0583
COLLINWOODSKI URAD:
452 E. 152D STREET Tel.: KEnmore 3113

NAPRAVITE VAŠO KUHINJO V STOPINJE-HRANEČO Z moderno plinsko pečjo

Ne glede, kako velika je vaša kuhinja, jo lahko spremenite v moderno, stopinje hranečo, čas hranečo, denar hranečo, boljše hrane kuhinjo z **novo** plinsko pečjo.

Začrtana po hišnih gospodinjah, kuhih, dekoratorjih in inžinirjih, vam da moderna plinska peč 18 odličnosti, od katerih so ti samo nekateri:

—Minutni opominjevalni zvonec, ki vas pokliče, kadar je čas kuhe končan.

—Avtomatično kontrola peči, ki gotovo da najboljše rezultate kuhe.

—Udobna deska za delo.

—Prostorni predali za shrambo.

—Inzulacija—za vroče peči in hladne kuhinje.

—Grelci za počasno, hitro ali katerokoli kuho—kot želite.

Naj vam pomagamo napraviti vašo kuhinjo v moderno. Oglejte si moderne plinske peči pri Plinski družbi ali pri vašem trgovcu.

THE EAST OHIO GAS COMPANY

Modernizirajte s plinom

PRIJAZNO POSLOVANJE

Nič potrkavanja po mizi ali odkašljevanja, kadar pridete v Morris Plan za osebno posojilo. Ugodna rešitev vašega posebnega denarnega problema in TISTI posel in SAMO ta posel je te 24 let stare "pionirske" banke za osebna posojila.

Torej pridite in povejte nam svoje težkoče. Prepričajte se, kako naglo in prijazno vam bodo dali naši uradniki posojilo, ki bo ugodno za vaše potrebe. Vi boste dobili denar, ko ste tam, na večini posojil.

MORRIS PLAN BANK
921 Huron Rd. — St. Clair in E. 147th St.
14006 Kinsman Rd. — Detroit in W. 117 St.
Lee Rd. pri Meadowbrook

Člani Federal Deposit Insurance Corporacije

The MAY Co's KLET
po-praznična razprodaja
963 SUKENJ

Za gospodične $10.94 športne suknje
$7
Smart Tweeds & Fleeces!
Samo gotovo količina mnogo dražjih zimskih športnih sukenj. . . . v blagu, modi in barvi, ki jih dekleta požele. Mere samo za dekleta.
The May Co. Basement

Faktična $12.94 vrednost športne suknje
$9
za žene in dekleta
Krasne športne suknje . . . v popolnoma novih krojih. Fino delane iz dobrega gorkega blaga. Mere za žene in dekleta.
The May Co. Basement

$16.94 nove športne in praznične suknje
$13
za ženske in dekleta
Samo 200 športnih ali prazničnih sukenj v tej izberi. Navadne in z kožuhovino obrobljene. Mere za žene in dekleta.

"Loch Lomond" športne suknje
$21.94 vrednost **$15**
Plaid hrbet! Fino blago. Razne barve. Mere 12 do 20 in 38 do 44 za žene in dekleta.
The May Co. Basement

Dražje kožuhaste suknje
$38
* *Mink-Dyed Coney*
* *Seal-Dyed Coney*
* *Sable-Dyed Coney*
1941 najnovejši vzorci! Krasno izdelane. Mere za žene in dekleta.

Krasne kožuhaste suknje
$58
Mnogo večja vrednost. Bogata kožuhovina. Krasni novi vzorci. Skrbna izdelava. Mere za žene in dekleta.
The May Co. Basement